

Og rufferne jubler ...

Afkriminaliseringen af prostitution beskytter ikke prostituerede.

AMNESTY INTERNATIONAL

HANNE HELTH,
TALSPERSON FOR 8. MARTS-INITIATIVET

AMNESTY International besluttede for nylig at arbejde for, at *alle* aspekter af prostitution dekriminaliseres på verdensplan – også rufferi og sexkøb. Kernen i Amnesty's argumenter er ønsket om at beskytte sexarbejderne. Ved første øjekast er ædelt ærinde. For selvfølgelig skal mennesker i prostitution afkriminaliseres og ikke bære ansvaret for deres egen udnyttelse. Langt mere problematisk er det, at Al påstår, at en afkriminalisering af sexkøberne og dem, der tjener på andres prostitution, beskytter prostituerede.

Amnesty's afkriminalisering af alle parter i prostitution er allerede afprøvet og afvist som en duelig model af lande, der har indført den. I New Zealand har man f.eks. ret til at drive små bordeller uden registrering eller kontrol og større bordeller med licens. Det har fået sexindustrien til at vokse, gadeprostitutionen er voldsomt øget, handlen med mennesker er sat i system, og de prostituerede fortæller, at volden nu ikke længere kun kommer fra sexkøberne, men også fra bordelejerne. Både den parlamentariker, der fik indført loven, og landets statsminister har offentligt erklæret, at modellen ikke virker, at de tog fejl.

Amnesty's beslutning har vakt en flodbølge af modstand verden over. Kvinderettighedsorganisationer, sociale institutioner, der rehabiliterer prostituerede, og organisationer af tidligere prostituerede, der har overlevet prostitution, fortæller, at de ikke er blevet konsulteret; i stedet har Amnesty valgt helt overvejende at anvende sig af organisationer og forskere, de i forvejen var enige med, nemlig de få, der støtter eller definerer sig som sexarbejdere.

Begrebet sexarbejder bruges i den offentlige debat som synonym for en prostitueret – af danskere generelt og af Amnesty konsekvent. Det er problematisk. For det signalerer, at prostitution er et almindeligt, harmløst arbejde, et uskadeligt erhverv.

SIGNALET ER bevidst. For begrebet er politisk, opfundet af sexindustriens lobbyister for at gøre prostitution spiseligt, acceptabelt. Begrebet dækker over alle parter i prostitution: rufferne, bagmænd og -kvinder, vagter m.m. – ofte med et halehæng af sexkøbere, der »viser sexarbejderne sympati«. Næsten ingen prostituerede anvender sig da heller af begrebet. De hverken føler sig eller kalder sig sexarbejdere og vil ikke identificeres med sexarbejderorganisationerne. Begrebet er forbeholdt sexarbejderlobbyister, der kræver, at rufferi afkriminaliseres, så rufferen kan kalde sig direktør, og et stort nej til at forbyde sexkøb, fordi det gør kundekredsen og penge mindre.

Internationalt ledes sexarbejderorganisationer og fagforeninger for sexarbejdere oftest af alfonser, ikke af prostituerede. Det var da også en af Englands største rufferne, Douglas Fox, der bevidst meldte sig ind i Amnesty og i 2008 indsendte et memo til organisationen om en total liberalisering af sexindustrien. Memoet blev startskuddet til den politik, Amnesty nu har vedtaget i en lettere svækket udgave. Fox er med rette stolt og praler af sin vellykkede lobbyisme, i disse dage flankeret af andre rufferne, der jubler på de sociale medier over at have vundet Amnesty over på deres side. Samme Fox har også været talsperson for den engelske fagforening for sexarbejdere, der slås for at »beskytte sexarbejdere» ved at skaffe rettigheder til Fox og hans ligesindede.

De mange kasketters politik gentages i mange lande, også her. I 2013 beskrev Politiken i artikelserien 'Bordellet' f.eks., hvordan bordelmutter hver aften hentede sin kuvert med sorte penge. Bordelmutter var samtidig talsperson for Sexarbejdernes Interesseorganisation og ivrig fortalere for »rettigheder til sexarbejdere«. Danske mediers mest benyttede ekspert i prostitutionsforskning er medstifter af Seksualpolitisk Forum, der er medstifter af Sexarbejdernes Interesseorganisation for at fremme »rettigheder til sexarbejdere«. Ringen er sluttet.

Internationalt dannes der i disse år større og større konsensus om, at prostitution er seksuel vold, og at man bør straffe den, der begår volden, ved at straffe sexkøberne – og samtidig slå hårdt ned på rufferi og øge indsatsen for at få mennesker ud af prostitution. Fordi industrien er dybt kriminel i alle led, og fordi prostitution er så farligt. Mennesker kommer ofte ud af prostitution med alvorlige skader – nogle mister livet. 69 prostituerede er registreret dræbt i Tyskland, 8 i Danmark siden år 2000 – i lande med 'ordnede forhold'.

Sidste år anbefalede et flertal i EU-parlamentet, at sexkøb blev strafbart i hele EU. Europarådet anbefalede samme model. Flere lande indfører denne lovgivning, senest Canada, Litauen og Nordirland.

Sexindustriens lobbyister fik bl.a. måltret til gå efter at vinde menneskerettighedsforkæmpere over på deres side. Samtidig anerkender sexarbejderlobbyister ikke undersøgelser, der viser, at en liberalisering af sexindustrien gør det modsatte af, hvad de påstår.

Sexindustriens lobbyister fik, hvad de kom efter i det hede ideologiske samleje med verdens største menneskerettighedsorganisation. Nu 'beskytter' Amnesty 'sexarbejderne' ved at kæmpe for rufferes, bagmænds og sexkøberes rettigheder – i menneskerettighedernes hellige navn.

I udkanten

Kommuner i provinsen vil huse flytninge i usælgelige ejendomme. Tegning: Mette Dreyer

Regeringen fører ny fodnotepolitik

SIGNATUR
CHRISTOFFER EMIL BRUUN

Det er et fatalt svigt, at Danmark ikke er solidarisk med Europas kernelande.

Grundlaget for Anders Fogh Rasmussens (V) aktivistiske udenrigspolitik var ideen om, at vi gennem det 20. århundrede havde svigtet.

Vi svigtede under Anden Verdenskrig ved at føre samarbejds politik. Og vi svigtede under den kolde krig ved at føre fodnotepolitik.

I begge tilfælde undlod vi at tage ansvar i en situation, hvor kontinentet stod over for en konkret trussel. Vi havde ikke været loyale over for vores allierede.

Ingen kan længere beskylde os for at svigte militært eller i loyaliteten med vores allierede i Nato. Men vi svigter på et andet punkt, der er langt vigtigere.

Den største trussel mod Danmark lige nu er nemlig ikke militær. Den findes ved

Europas grænser, hvor presset fra flytninge bliver stadig mere massivt. Fra Tyskland beder udenrigsminister Steinmeier indtrængende de EU-lande, der ikke vil være med i en fælles europæisk løsning, om at bidrage.

Kansler Angela Merkel og den spanske regeringsleder Rajoy er parat med en række helt konkrete initiativer, som i sigens natur kræver størst mulig opbakning fra de andre europæiske lande. Det drejer sig blandt andet om hjælp til at etablere modtagelsescentre i Sydeuropa og lave en liste over sikre lande, som vi kan sende de mange fattigdomsflytninge tilbage til.

IEU er der udarbejdet en nøgle, efter hvilken man kan fordele flytninge. Her tages højde for de enkelte landes styrke, produktivitet og størrelse. Hårdt presset af virkeligheden er man endelig gået i gang med at ændre den uretfærdige Dublinforordning, der lagde alt for stor byrde på Europas ydergrænser.

AT VI i Danmark undlader at deltage i den europæiske redningsplan, er et svigt, der kan måle sig med den forbeholdne alliancepolitik, som vi førte i sidste del af den kolde krig. Vores europapolitik er vor tids fodnotepolitik.

Lige nu ser vi frem mod en afstemning om retsforbeholdet. Men immigrations-spørgsmålet er sindrigt pilleret ud.

“
Det er en forbløffende virkelighedsfor nægtelse, som præger 'Komiske Inger'”

I 21. Søndag sagde integrationsminister Inger Støjberg (V):

»Jeg tror ikke, EU kan løse det her samlet. Og jeg synes, der er noget grundlæggende i, at man selv bestemmer, hvem der skal ind, og hvem der skal ud.«

Det er en forbløffende virkelighedsfor nægtelse, som præger 'Komiske Inger'. Ideen om, at vi i Danmark er bedst til at værne os mod flytningestrømmen fra den tredje verden, er ikke bare håbløst naiv. Den er også skadelig, fordi vi ikke får indflydelse på de europæiske løsningsforsøg. Samtidig får de centraleuropæiske lande et alibi for heller ikke at bidrage.

Vores undladelssynd kan få reel betydning for Europas muligheder for at lave en samlet plan, der kan afhjælpe krisen vi står over for.

AT INDVANDRING er en alvorlig udfordring, kan selv den blødeste humanist tilslutte sig. Dansk Flytningehjælps generalsekretær, Andreas Kamms, melding forleden om et »ragnarok-scenarie«, viser en ubredt enighed om, at velfærdssamfundet er truet af presset fra den tredje verden.

Ingen vil lukke alle ind. Alle er klar over, at der ikke er nogen nemme løsninger. Det, der skiller vandene, er alene, hvilken vej vi vælger.

Men V-regeringen er ved at gå i en fæl-

de, som kan forfølge dem langt ud i fremtiden. Socialdemokraterne kan akkurat nå at stoppe op. Med tiden kommer Danmark sandsynligvis alligevel til at modtage flytninge gennem EU og bidrage til en fælles løsning, man finder frem til i Bruxelles. Der er ikke noget at miste.

EN VÆSENTLIG årsag til fodnotepolitikken under den kolde krig var fredsbevælgelsen, hvis argumenter statsminister Anker Jørgensen (S) faldt for. Også nu har årsagen et navn, og det er DF.

Partiet, der konsekvent nægter at tage ansvar, har lokket Venstre ud i en usammenhængende politik. Vi kæmper loyalt i fjerne egne, men er ikke parat til at indgå i en alliance, når problemerne kommer tæt på.

Socialdemokraterne burde om nogen vide, hvor stor betydning det har at stå tilbage med noget, der ligner et svigt. Med regeringens politik har oppositionen en gylden mulighed for både at gøre Danmark en tjeneste og komme politisk foran på point i mange år frem.

En ny megafon siger 59 procent af danskerne, at de vil have EU til at fordele flytninge. Ved at gøre det indlysende rigtige sammen med de store EU-lande har den nye partiformand, Mette Frederiksen (S), chancen for at vinde en historisk sejr. Der er ingen tid at spilde.

christoffer.e.bruun@pol.dk

Nedskæringer rammer helt skævt

De studerende vil få dårligere kvalitet.

UDDANNELSE

BENTE SØRGENFREY,
FORMAND FOR FTF

DET ER selvmodsige og uklogt, at regeringen vil skære 2 pct. årlig på uddannelsesstederne, samtidig med at man i regeringsgrundlaget taler om at styrke fagligheden generelt og sikre høj kvalitet på de videregående uddannelser.

Regeringen gør det nu vanskeligere at sikre den nødvendige kvalitet, som alle efterspørger i både folkeskole og erhvervsuddannelser. Med kommende nedskæringer på f.eks. professionshøj-

skoler vil studerende opleve ringere kvalitet i undervisningen. Vi risikerer at se færre skolelærere, der er uddannet i det linjefag, der efterspørges, fordi det bliver vanskeligt at opretholde de nødvendige hold. Det strider imod folkeskolereform-aftalen, som Venstre står bag.

Ringere pædagog- og sygeplejerskeuddannelser rammer socialt skævt, når kvaliteten svækkes. Det rammer de børn og borgere, der skal have hjælp og støtte af dygtige og veluddannede medarbejdere. De varslede besparelser på undervisning og uddannelse vil tilmed kunne give de børn og unge, som har de svageste forudsætninger hjemmefra, et dårligere afsæt for at komme videre i livet og i uddannelserne.

Besparelserne strider samtidig imod regeringens erklærede mål om at styrke

“
Besparelserne strider samtidig imod regeringens erklærede mål om at styrke landdistrikterne og 'Udkantsdanmark'”

landdistrikterne og 'Udkantsdanmark'. Nedskæringer på f.eks. professionshøjskoler vil nemlig gøre det endnu sværere at opretholde undervisningstilbud i tyndtbefolkede områder, hvor der ikke er mulighed for stor drift. Uddannelses- og forskningsminister Esben Lunde Larsen har udtalt, at han ønsker mere regionalisering og geografisk spredning af uddannelserne, men nedskæringer kan meget vel føre til præcis det modsatte.

Universiteternes basisbevilling til forskning er ifølge ministerens oplysninger friholdt for besparelser. Det håber jeg meget også gælder for erhvervsakademierne og professionshøjskolernes bevilling. Ellers skævvrides den i forvejen ulige fordeling af ressourcer til forskning og udvikling, som betyder, at erhvervsakademier og professionshøjskoler i dag

kun får omkring 4 pct. af den samlede bevilling, skønt de uddanner ca. halvdelen af alle, som tager en videregående uddannelse.

Det er erhvervsakademier og professionshøjskoler, som leverer ny viden, der er anvendelsesorienteret og klar til at tage i brug i både den offentlige og private sektor. At nedprioritere undervisning og uddannelse er ikke et klogt valg, og det er helt sikkert en dårlig investering i Danmarks fremtid. Veluddannede unge og god adgang til fortsat uddannelse livet igennem er nødvendigt for at sikre Danmarks konkurrencekraft. Det er afgørende for at sikre høj kvalitet i offentlige servicesydelser og omsorg. Og det er en forudsætning for den nødvendige innovation og formylse i både den private og offentlige sektor.